

POSTANOWIENIE

Dnia 11 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa K. G.-K.

przeciwko U. [...] S.A. w B. i Przedsiębiorstwu Produkcyjno-Handlowemu "J." P. J.,
P. E. sp.j. w N.

przy interwencji ubocznej po stronie pozwanej U. [...] S.A. w B.
Towarzystwa [...] S.A. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 11 marca 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 9 czerwca 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. nie obciąża powódki kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Powódka wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 9 czerwca 2015 r., którym Sąd Apelacyjny, na skutek apelacji powódki od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 25 czerwca 2014 r., zmienił ten wyrok i zasądził od pozwanej spółki pod firmą Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowe „J.” P. J., P. E. sp. j. w N. na rzecz powódki kwotę 90 000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 9 czerwca 2015 r., natomiast w pozostałej części powództwo oraz apelację oddalił. Powódka zaskarżyła wyrok Sądu Apelacyjnego w części oddalającej powództwo w stosunku do pozwanej Spółki ponad kwotę 90 000 zł do kwoty 150 000 zł, natomiast w stosunku do pozwanego U. [...] w B. do kwoty 150 000 zł. Powołując się na obie podstawy określone w art. 398³ § 1 k.p.c., wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w części oddalającej powództwo oraz apelację i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie orzeczenie co do istoty sprawy przez zmianę wyroku Sądu Okręgowego i zasądzenie na rzecz powódki od pozwanej Spółki ustawowych odsetek od kwoty 90 000 zł od dnia 12 listopada 2012 r. oraz dalszej kwoty 60 000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 12 listopada 2012 r., a od pozwanego Uzdrowiska kwoty 150 000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 18 sierpnia 2011 r. z tym zastrzeżeniem, że spełnienie świadczenia przez jednego z pozwanych zwalnia drugiego pozwanego z obowiązku zapłaty.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca wskazała na przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Twierdziła, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, a równocześnie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości. Istotnym zagadnieniem prawnym, zdaniem skarżącej, jest możliwość solidarnej odpowiedzialności producenta produktu niebezpiecznego na zasadzie ryzyka i jego użytkownika na zasadzie winy w sytuacji, w której niebezpieczeństwo produktu

polega na nieudzieleniu temu użytkownikowi informacji o mogących wystąpić zagrożeniach przy użytkowaniu produktu. Potrzeba wykładni dotyczy natomiast art. 435 k.c., w orzecznictwie sądów istnieje bowiem rozbieżność przejawiająca się w zwięźającym lub rozszerzającym interpretowaniu użytych w tym przepisie pojęć, takich jak przedsiębiorstwo i związek szkody z ruchem przedsiębiorstwa. Poza tym skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdyż pozwane Uzdrowisko nie zweryfikowało ewentualnych przeciwwskazań do zabiegu krioterapii występujących u powódki, Sąd Apelacyjny błędnie zasądził odsetki dopiero od dnia wydania wyroku, a ponadto naruszył przepisy art. 378 § 1, art. 382, art. 227, art. 230 i art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c.

Analiza wywodów zawartych w skardze kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżąca nie przytoczyła przekonujących argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie wskazanych przez nią przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania.

W art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. chodzi o zagadnienie obejmujące poważną wątpliwość prawną i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, którego wyjaśnienie ma znaczenie dla praktyki sądowej oraz dla rozstrzygnięcia złożonej skargi. Skarżący, wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie przedstawionego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej.

Sformułowane przez skarżącą zagadnienie prawne oraz wspierające je wywody nie przekonują o występowaniu przesłanki opisanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Skarżąca nie wskazała na poważne wątpliwości natury prawnej, zasygnalizowała jedynie ogólnie problem odpowiedzialności solidarnej, nawiązujący do własnej koncepcji rozstrzygnięcia sprawy i przyjęcia odpowiedzialności pozwanego Uzdrowiska, w stosunku do którego powództwo zostało oddalone. Poruszony problem został przy tym przedstawiony w oderwaniu od ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku.

Nie została również wykazana przesłanka opisana w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, skarżący powinien wykazać, że przepisy potrzebne do rozstrzygnięcia skargi wywołują poważne wątpliwości interpretacyjne i wyjaśnić, na czym one polegają albo wykazać, że przepisy te wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów. W obu wypadkach chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym.

Skarżąca nie wykazała, jakie rozbieżności wywołuje w orzecznictwie sądów stosowanie art. 435 k.c., wskazała jedynie na przykłady zastosowania tego przepisu w przykładowo wybranych orzeczeniach, wydanych na kanwie różnych stanów faktycznych. W tej sytuacji postawiona teza o rozbieżnościach występujących w orzecznictwie jest jedynie wynikiem dokonanej przez skarżącą interpretacji orzecznictwa. W obszernym uzasadnieniu wniosku skarżąca nie wskazała również na poważne wątpliwości, jakie w niniejszej sprawie wywołuje stosowanie art. 435 k.c.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi – bez pogłębionej analizy i juredycznych dociekań – w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Nie może powtarzać uzasadnienia podstaw kasacyjnych; powinien wykazać, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe.

Skarżąca nie przytoczyła argumentów świadczących o tak rozumianej oczywistości, nie są nimi bowiem argumenty mające uzasadniać powołane podstawy kasacyjne. Skarżąca wyszła z błędnego założenia, że o oczywistej

zasadności skargi kasacyjnej świadczą *per se* argumenty przytoczone w uzasadnieniu powołanych podstaw kasacyjnych.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżącą przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. ani brana pod rozwagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.) i uznał za uzasadnione odstąpienie od obciążenia skarżącej kosztami postępowania kasacyjnego ze względu na doznaną przez nią szkodę na osobie i subiektywne przekonanie o zasadności dochodzonych roszczeń (art. 102 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.).